poeg; agga ma tahhan kinralit palluda, et ta sind homme tund enne lounat minno toa ette wahhi peäle sadab, siis on mo meesterahwas mo toas. Siis laula sa täie heäle-ga üks salm sest laulust, mis mo mees wägga armastab: „Kes Jummalat ni lasseb tehha," — üks keik, missuggune salmi sa laulad, ja küllab siis saab nähhä, kuidas luggu lähhäb!" Siis kästi mind minna peäle. Ukse peäl tulli se hea noor naesterahwas mo wasto, ütles weel: „Olle julge, ärra karda, kül Jummal aitab, et keik korda lähhäb!

Nenda olli ka, kuida kunninga, proua lubbanud, teisel päwal kello 11 piddin temma tubbade ette wahhi peäle minnema. Ni pea, kui ma seäl jutto kumma kuulsin, hakkasin ma peäle, ja laulsin selle kenna salmi:

Kül Jummalal on kerge ass̀i,
Ja temma teeb ka saggedast,
Et se, kel hästi käinud käss̀i,
Saab waeseks, sandiks uss̀inast.
Sesamma Jummal aiwitab,
Et waene pea rikkaks saab.

Minna otasin nüüd ja otasin, et mind piddi kutsutama; wahhitund sai täis, ja minna mötlesin jubba, et kegi mind keige mo lauloga tähhele polle pannud. Mo meel jäi üsna nördraks, teist salmi ma ka ennam laulda ei tohtind.

„Agga", ütles nüüd piiskoppi proua, „se olli tühhi kartus, ja nüüd tahhan minna ilma kartusseta räkida, kuida luggu toas läks, sest et se noor mees siin nüüd minno armas mees on."

Keik jäid ehmates watama, ütlesid: Se teie mees, teie mees? „Teie ollete jo piiskoppi proua", ütles wanna öppetaja. Keik jäid möttede sisse nago oimaseks, ei teädnud mis se piddi ollema.

„Et kulage luggu ommeti eddasi!" ütles naesterahwas naerates: „Kunninga ni hästi kui kunninga proua melest olli se laul wägga illus ja hea ja kui minna sedda arro sain, siis hakkasin ma sedda meest oues kiitma, mis ma ial kita moistsin, mis peäle kun-